

Ավետիք Իսահակյան

Քայլում եմ մենակ անտառի խորքում

Քայլում եմ մենակ անտառի խորքում,
Դեղին տերևը թափվում է վերաս.
Ո՛չ վիշտ եմ սգում, ո՛չ սեր եմ երգում, -
Իմ հոգում չըկա ո՛չ աստղ, ո՛չ երազ:

Եվ մըխրճվում եմ անտառում խավար,
Չեմ տենչում գտնել դարձի արահետ.
Տերևների պես ծեծվա՞ծ, հողմավա՞ր,
Գնում եմ կորչիմ տերևների հետ…

Եվ մահվան հանդեպ կանգնել եմ ահա՛,
Ձեռքով եմ անում, կանչում եմ՝ թո՛ղ գա…

1918
Ժընև

Յատուկ Պոէմ